

ТОПОНІМНИЙ ПРОСТІР РОМАНУ У СТЕПУ ПІД АВДІЇВКОЮ ОЛЕКСАНДРА ВІЛЬЧИНСЬКОГО

У поданій статті здійснено лінгвістичний аналіз онімного простору художнього твору – роману Олександра Вільчинського У степу під Авдіївкою – у межах літературно-художньої ономастики. У процесі дослідження виявлено, що оніми, зокрема топоніми, конотоніми, ойконіми та урбаноніми, у військовій прозі Олександра Вільчинського виконують багатофункціональну роль, стаючи ключовими елементами художньої та документальної достовірності твору. Уживання реальних географічних назв не лише локалізує події, але й наділяє їх історичною та емоційною значущістю. Топонімікон роману є важливим складником художньої структури тексту, що забезпечує взаємозв'язок між художнім простором й об'єктивною реальністю. Використання топонімів постає ефективним інструментом для реалізації авторського задуму – створення правдивого та емоційно насиченого образу війни.

Ключові слова: літературно-художня ономастика, онімний простір художнього твору, оніми, топонім, конотонім, ойконім, урбанонім, воєнна проза, Олександр Вільчинський.

Markovska, M. Toponyms in the Novel *In the Steppe Near Avdiivka* by O. Vilchinsky. *The article offers an in-depth linguistic analysis of the onymic space of artistic texts through the example of Oleksandr Vilchynskiy's novel In the Steppe near Avdiivka, examined within the framework of literary and artistic onomastics. The study focuses on the system of onyms, which constitutes an essential component of the author's linguistic and artistic worldview. The object of the research is the set of geographical names functioning in the novel, while the subject is the structural, semantic, and stylistic features of the onymic units. Particular attention is given to toponyms, conotonyms, oikonoms, and urbanonyms, which form a complex and symbolically charged network of spatial references.*

The purpose of the study is to identify, classify, and interpret the onymic elements employed by the author to reconstruct the geographical, historical, and emotional dimensions of wartime experience characteristic of war prose. The research demonstrates that in Vilchynskiy's text, the system of proper names serves as a powerful artistic and ideological tool. The onymic space of the novel is not limited to the function of geographical localisation but also contributes to the expression of collective memory, identity, and emotional resonance. By combining real and fictional geographical names, the author constructs a multilayered artistic map that intertwines documentary precision with symbolic meaning.

The results of the analysis show that toponyms in the novel perform a multifunctional role: they ensure the authenticity of the depicted events, evoke associations

with real historical contexts, and enhance the emotional impact of the narrative. The interaction between artistic and documentary dimensions of the text confirms that the onymic system operates as a semiotic mechanism of meaning formation. Thus, the study highlights the aesthetic and cognitive potential of proper names in modern Ukrainian war prose, demonstrating their ability to merge factual accuracy with poetic imagery in constructing a truthful and emotionally saturated representation of war.

Keywords: *literary and artistic onomastics, the onymic space of artistic texts, onyms, toponym, conotonym, oikonym, urbanonym, war prose, Oleksandr Vilchynskyi.*

Вступ

Функціонально власні назви є одним із найважливіших компонентів художнього твору. Крізь призму літературно-художніх назв відображається індивідуальне світобачення автора, психологічні, соціокультурні, емоційно-експресивні та інші елементи структури художнього тексту. Оними є вагомим елементом індивідуальної мовної системи митця, і їх дослідження дає змогу не лише оцінити авторське бачення тексту, художньої дійсності, персонажів, а й проаналізувати мовну картину світу письменника, а звідси – її специфіку його ідіолекту.

Фундаментальну базу теоретичних досліджень у галузі ономастики складають численні розвідки, наукові статті та монографічні праці провідних українських учених, чиї дослідження охоплюють широке коло проблем, пов'язаних зі структурою, класифікацією та функціонуванням онімів у мові. Тут варто виокремити роботи Л. Белея, П. Чучки, В. Калінкіна, Ю. Карпенка та інших. У межах художньої ономастики особливу увагу зосереджено на вивченні ономастичних груп, що репрезентовані як у комплексному масиві художніх творів різних авторів, так і в корпусах творів окремих письменників або певних жанрів. Наукові пошуки в цьому напрямі зосереджені на виявленні специфічних особливостей художньої онімії, її семантики та стилістичної ролі в тексті. Значний внесок у розвиток досліджень літературно-художньої ономастики зробили такі вчені, як А. Вегеш, Л. Селіверстова, О. Сколоздра-Шепітко, Я. Шебештян, Г. Шотова-Ніколенко та інші. Їхні присвячені детальному аналізу онімних одиниць у творчості конкретних авторів, сприяють глибшому розумінню їхньої функціональної та смислової багатогранності в художньому тексті. Актуальність дослідження зумовлена зростанням

інтересу лінгвістів до вивчення власних назв у художніх творах, особливо у прозі воєнної тематики, де оніми набувають додаткового емоційного й символічного навантаження. У цьому контексті особливу увагу привертає творчість Олександра Вільчинського, зокрема його роман *У степу під Авдіївкою*, у якому власні назви відображають просторову організацію тексту, позначають межі реального й художнього світів і виступають маркерами пам'яті та ідентичності.

Мета дослідження – виявити та систематизувати оніми, що використовує автор для відображення реальних подій. Досягнення мети передбачає виконання таких **завдань**, як виявлення топонімів та інших онімів у романі, їхня класифікація й систематизація за значенням, встановлення співвідношення художнього топонімичного простору з реальною географією, а також визначення ролі топонімів у забезпеченні художньої достовірності, емоційної насиченості та структурної організації оповіді. **Об'єкт дослідження** – топонімний простір у романі О. Вільчинського *У степу під Авдіївкою*. З огляду на те, що роман відображає реальні події, то використання автором топонімичних назв потребує додаткового вивчення. **Предметом** вивчення є структурні та функціональні особливості топонімів.

Методи дослідження

Методом суцільної вибірки виокремлено топоніми, ужиті в художньому тексті. За допомогою методу класифікації впорядковано та систематизовано виокремлені оніми на класи за значенням. Методи аналізу та синтезу використано для опрацювання здобутків науковців у галузі літературної ономастики. З метою з'ясування співвідношення художнього топонімичного простору із реальною географією проаналізовано історичні та соціокультурні контексти. Історико-культурний аналіз дозволив окреслити детермінанти формування топонімів у творі та встановити їх зв'язок з подіями реальної історії. Функціональний аналіз спрямовано на визначення ролі топонімів як елементів художньої достовірності, емоційної насиченості та структурної організації оповіді.

Виклад основного матеріалу

Літературно-художня онімія, подібно до реальної, детермінована історично й соціально. Цей зв'язок опосередковується через реальну ономастику. Але, окрім реального ономастикону певної епохи,

у виборі найменування важливу роль відіграє особливість літературного процесу певного періоду.

Ономастика тексту відображає назви, уживані в реальному житті, як проекцію, що пройшла крізь призму авторської творчості.

Топоніми в художніх творах мають здатність створювати контрасти, підсилювати основну тему контексту, окреслювати контури оповіді та діяти в чітко визначеному автором сюжеті. Важливим у літературно-художній ономастиці є історичний підхід, що допомагає з'ясувати змістове наповнення та походження географічних назв.

Відповідно до синтагматичних параметрів літературно-художнього тексту вирізняють топоніми, пов'язані з розвитком сюжету й долею головних персонажів; назви міст і місць, що характеризують епізодичних персонажів або визначають місце дії в епізодах; топоніми-символи, що становлять значний відсоток лексичного поля макротопонімів і відіграють важливу роль у топонімній системі творів. Ретельний добір топонімів та включення їх у відповідний контекст робить ці власні назви одним із найважливіших компонентів твору й дієвим художнім засобом.

За визначенням І. Марунича, топонім у художньому творі має семантичне поле: «Топонімічне поле – це цілий сектор лексики, об'єднаний відношенням паралелізму (синоніми), контрасту (антоніми), протиставлення, прирощення (переносного метонімічного), супроводжуючого значення» (Марунич, 1994: 28). Залежно від особливостей топонімів, їх місця в онімному полі, взаємодії таких полів, призначення топонімів у тексті відповідно до авторського задуму, їх екстенсивним простором може бути мікроконтекст безпосереднього вживання, наприклад, строфа, контекст усього художнього твору й навіть контекст усієї творчості письменника. Л. Селіверстова, досліджуючи художній топонімікон Яра Славутича, класифікувала цю групу онімів за тематичним, семантичним, формотворчим принципами: макротопоніми, хороніми, ойконіми, гідроніми, урбаноніми, астїоніми, дримоніми, інсулоніми та ін. (Селіверстова, 2002: 8–9). Важливим, на її думку, є історичний підхід – визначення сучасних та архаїчних географічних назв. Авторка також вирізняє реальний та ірреальний художній топонімікон. Т. Можарова вважає, що образно-асоціативна природа географічних назв лежить в основі їхнього багатого стилістичного потенціалу, що значно посилюється

у художньому мовленні (Можарова, 2008: 184). Дослідниця виокремлює стилістично-нейтральні топоніми, що реалізують у межах поетичного твору лише номінативну функцію, та стилістично-марковані топоніми, що реалізують у художньому контексті свої потенційні, приховані семи, які дають географічним назвам можливість стилістично актуалізуватися.

Важливим прийомом моделювання історичної епохи є введення до структури художнього простору власних назв на означення географічних об'єктів. Тому топоніми в романі *У степу під Авдіївкою* є кількісно великою та розгалуженою системою ономастики, а до вибору окремої географічної назви О. Вільчинський підходить дуже вважено, приділяючи їй достатньо багато уваги.

Художній простір аналізованого твору відображає прагнення письменника до реалістичної достовірності, що проявляється в неухильному дотриманні законів композиційної цілісності та автентичності зображуваного хронотопу. Застосування реальних топонімічних назв формує взаємозв'язок між художнім простором й об'єктивною реальністю, сприяючи глибшому розумінню читачем фабули та експлікуючи формування специфічного часопростору. Цей факт підкреслює цю функцію як домінуючу для більшості топонімів у романі, що дозволяє візуалізувати масштаби описаних подій. Топонімічний корпус тексту репрезентований такими ономастичними категоріями, як хороніми, ойконіми, гідроніми, урбаноніми, мікротопоніми.

Оскільки описані події розгортаються на широкому й різноманітному географічному тлі, охоплюють різні групи топонімічних назв, то картина досліджуваного художнього тексту надзвичайно детальна. У творі сюжетні лінії розвиваються на тлі реальних топонімічних об'єктів, що з'являються в романі відповідно до розвитку подій. Усі згадані у творі топоніми тісно співвідносяться з реальними географічними назвами, що дозволяє читачеві відчувати себе безпосереднім свідком подій та зануритися в атмосферу, описану автором.

Центральне місце в системі топонімів роману посідають назви населених пунктів, або ойконіми. Автор використовує їх у тексті з різною метою, що дозволяє поділити їх на кілька груп:

(а) назви, які вказують на походження персонажів: *Як виявилось, ТТ родом із Одеси...* (Вільчинський, 2018: 14); *Марек із Черкащини,*

з **Христинівки**, Філ із **Кропивницького** (Вільчинський, 2018: 121). У тексті також знаходимо значну кількість типово українських хоронімів із суфіксом **-ина**: *Щодо ще однієї дівчини – Аськи, то вона була з Ван Гогом та іншими ще з Майдану, родом із Кіровоградщини, чи то б пак – тепер уже з Кропивниччини...* (Вільчинський, 2018: 12); *Бо з літа, відколи від кулі снайпера загинув Шльоцик, вісімнадцятирічний боєць із Вінниччини...* (Вільчинський, 2018: 9); *Обидва зі Львова, точніше, один зі Львова, другий – із Львівщини* (Вільчинський, 2018: 90); *Абдула – він колишній військовий із Золотого, тут, на Луганщині...* (Вільчинський, 2018: 123). У наведених фрагментах тексту використано топоніми, зокрема ойконіми та хороніми, що відповідають реальним географічним об'єктам України (Одеса, Черкащина, Кропивницький, Вінниччина, Львів, Луганщина). Це забезпечує високий рівень реалістичності оповіді та слугує важливим інструментом для характеристики персонажів, пов'язуючи їх з конкретним середовищем походження;

(б) назви, які вказують на місця, де відбуваються бойові дії та перебувають персонажі: **Савур-Могила**, **Гловайськ**, з якого дивом вийшов, коли росіяни оточили їх, це також етапи його бойового шляху, а пізніше ще й оборона **Широкіного** (Вільчинський, 2018: 45); *Наскільки Луїс розумів, то й зараз вони стоять упереміж, добровольчі підрозділи й частини ЗСУ, принаймні під **Авдіївкою**, **Мар'їнкою**, **Пісками** і ще в деяких місцях* (Вільчинський, 2018: 37); *Одразу за **Карлівкою** – **Нетайлове**, Луїс не запам'ятав би, якби не покажчики. Якщо далі прямо, то **Водяне** і **Піски**, до яких звідси, якщо вірити покажчику, два кілометри...* (Вільчинський, 2018: 97).

У контексті художнього твору згадані топоніми функціують не лише як локальні орієнтири, а й набувають ознак конотонімів – назв, наділених додатковим символічним, емоційним або ідеологічним навантаженням. У межах воєнного дискурсу сучасної української літератури ці топоніми маркують простір війни як символічно перезначену реальність, у якій географічна назва фіксує не лише територіальну точку, а й культурну та психологічну пам'ять, травму, досвід.

Тут топоніми виконують функцію не просто географічних покажчиків, а й історичних маркерів, які віддзеркалюють ключові моменти та трагічні сторінки російсько-української війни, що розпочалася у 2014 році. Кожна згадка, як-от **Савур-Могила** та **Гловайськ**,

відсилає до конкретних масштабних боїв, що мали місце влітку 2014 року й стали одними з перших широко відомих епізодів війни. Інші топоніми, зокрема *Авдіївка* та *Піски*, вказують на інтенсивні бойові дії, які відбувалися переважно у 2015–2016 роках, після підписання Мінських угод. Ці населені пункти стали «гарячими точками» на лінії розмежування. Бої за *Піски* та *Авдіївку*, які відбувалися в безпосередній близькості до Донецька, демонструють характер позиційної війни, яка переважала в цей період. Таким чином, використання цих топонімів не тільки додає реалізму оповіді, але й служить документальною основою, пов'язуючи персонажів із реальними історичними подіями.

Згадка про *Іловайськ* супроводжується формулюванням «з якого дивом вийшов, коли росіяни оточили», що актуалізує в колективній пам'яті образ Іловайського котла як символу трагедії та масових втрат. *Савур-Могिला* постає як унаочнення героїчного спротиву, тоді як *Широкине* маркує тривалу й виснажливу оборону, асоційовану з жертвністю та стійкістю. Таким чином, ці топоніми виходять за межі свого первинного географічного значення й трансформуються у своєрідні «меморіальні маркери» на карті війни, які можуть слугувати засобами наративної характеристики персонажів та їх бойового шляху.

Інший тематичний блок становлять назви *Авдіївка*, *Мар'їнка*, *Піски* – актуальні на момент написання твору точки бойового зіткнення, що функціонують як конотоніми з семантикою постійної загрози, небезпеки, і водночас – стійкості. У реченні *зараз вони стоять упереміж, добровольчі підрозділи й частини ЗСУ, принаймні під Авдіївкою, Мар'їнкою, Пісками* простежується конденсація змісту: топоніми тут не лише вказують на місця, а стають синонімами до фронту, передової, місця тривалого протистояння, а також символізують синтез офіційного та неофіційного війська – ЗСУ й добровольчих батальйонів, виконуючи таким чином функцію культурно-політичної репрезентації сучасної гібридної війни.

Частина топонімів використані автором з метою (а) локалізації місця дії й підкреслення зв'язку з подіями, що розгорталися в період АТО: *Визволяли Червоноармійськ, тепер Покровськ, Карлівку, Авдіївку, інші села і містечка, була ще Савур-Могिला, донецький аеропорт, а закріпилися аж у Пісках на околиці Донецька* (Вільчинський,

2018: 103); – *Так це та сама Крута Балка, де Козак загинув? – згадав Луїс, коли вже вийшли зі стежки на слизьку дорогу* (Вільчинський, 2018: 114); *Бої під Світлодарськом тривали й досі* (Вільчинський, 2018: 44); **(б)** назви, які використані з метою відобразити героїчне минуле народу: – *І ви ще забули про облогу Збаража? – сказав він...*; *А якщо з тих же козацьких часів, то Жовті Води, Корсунь, Пилявці...* (Вільчинський, 2018: 7). Символічно, що розмова про військові зв'язки у творі відбувається між старшим бійцем Луїсом і молодим Косичкою, який, глибоко перейнявшись національною ідеєю, почав цікавитися історією.

У творі невелика кількість гідронімів: *...і навіть планував шляхи відходу за Збруч і далі – у шумські ліси* (Вільчинський, 2018: 14); *...і помер посеред Дніпра, коли перепливав його наодинці, тіло прибило до опори моста Патона* (Вільчинський, 2018: 16); *Минулого тижня, коли Луїс їхав тут із Васко й Русим уперше, здається везли мішки для піску, то вони вже й переїздили цей міст через річечку Вовчу, і ці блокпости* (Вільчинський, 2018: 96).

Ця група онімів, зафіксована в тексті, демонструє різний семантичний потенціал у межах наративу та функціонує як складник символічної топографії твору. Теоретичною основою для такого аналізу є поділ гідронімів на значні та локальні. Перші, як правило, позначають великі водні об'єкти з високим рівнем культурної чи історичної символізації (наприклад, Дніпро, Дунай, Дністер), другі – менш масштабні, переважно локального значення, однак здатні актуалізувати глибокі конотативні смисли в конкретному художньому контексті.

Гідронім *Дніпро* виступає не просто позначенням найбільшої ріки України, а й маркером межового простору. У цьому контексті він функціонує як конотонім із національно-культурним та архетипним забарвленням. Дніпро, як і в історичних, так і в літературних традиціях, є одним із найбільш навантажених знакових гідронімів, що зберігає колективну пам'ять, пов'язану з націєтворенням і боротьбою.

Назва *Збруч* має виразно історико-географічне навантаження. Його згадка (*...і навіть планував шляхи відходу за Збруч і далі – у шумські ліси*) окреслює напрямок руху персонажа у просторі, який традиційно сприймається як прикордонний. Упродовж XIX–XX століть річка Збруч неодноразово виконувала функцію державного кордону – між російською та Австро-Угорською імперіями, між Польщею

та УРСР, що закріпило за нею статус просторової межі. У цьому контексті Збруч виконує роль історично означеного орієнтира, що вказує на зміну геополітичного середовища та потенційну можливість відступу або переховування.

Назва річки **Вовча** позначає водний об'єкт локального масштабу й фігурує в тексті у функції конкретної топографічної деталі. У цьому випадку ріка є частиною повсякденного ландшафту війни – із транспортною інфраструктурою, блокпостами, мішками для піску, тобто матеріальними маркерами лінії фронту. Незважаючи на невеликий масштаб, згадка про річку Вовчу надає зображуваному простору реалістичності, вказує на фактичну локалізацію подій і вписує воєнну буденність у конкретну географічну площину.

Загалом, зазначені гідроніми відіграють важливу роль у композиції та просторовій організації тексту, виконуючи також значущі символічні функції. Вони сприяють створенню багатовимірної топографічної картини художнього світу, де простір виступає не лише як географічне позначення, а й як чинник, що сприяє розвитку сюжету.

Дослідниця А. Титаренко, аналізуючи терміносистему для називання об'єктів міського простору, пропонує використовувати поняття *годоніми*, *агороніми*, *фірмоніми*, *ергоніми* та ін. (Титаренко, 2013: 177). Спираючись на цю класифікацію, виокремлюємо в романі О. Вільчинського такі види урбанонімів, як годоніми: *Друг Ріддїк – природжений воїн, хоча і заробляє на хліб ремонтом сантехніки на київській Оболоні* (Вільчинський, 2018: 44); *В одну із попередніх поїздок Луїс навіть встиг прочитати: Індустріальний проспект* (Вільчинський, 2018: 99); агороніми: *У Луїса промайнула думка, що десь так воно виглядало і на Майдані, де кілька днів йому довелося спати на підлозі в коридорі Будинку профспілок, поки його ще не спалили* (Вільчинський, 2018: 115); ергоніми: *Пригадав навіть, що дівчат було троє і вчилися вони на останньому курсі Львівського торговельно-економічного інституту...* (Вільчинський, 2018: 23).

Окрему групу власних назв у тексті становлять хороніми – топоніми на позначення назв країн та частин світу: *З історії Європи вони дійшли до минулого аж до імперії Карла Великого* (Вільчинський, 2018: 7); *Павло десь ще тоді прочитав про нього, про його переможні битви в Північній Африці...* (Вільчинський, 2018: 15); *Вчора вже під кінець*

розмови він почав допитуватися, коли, в якому столітті **Україна**, власне, й упустила свій шанс... (Вільчинський, 2018; 7); *Натомість мамі, якій уже вісімдесят один, просто пояснив, що їде до **Польщі** працювати в архіві* (Вільчинський, 2018: 15).

Висновки

Дослідження топонімного простору роману Олександра Вільчинського *У степу під Авдіївкою* дає можливість стверджувати, що зазначені оніми у творі є багатофункціональними. Вони відіграють ключову роль у формуванні просторової організації тексту, сприяють зміцненню документальної достовірності зображуваного, підсилюють емоційний ефект сприйняття, а також поглиблюють змістову наповненість наративу.

Використання реальних географічних назв забезпечує інтеграцію художнього простору з об'єктивною реальністю, завдяки чому роман набуває рис топографічної карти пам'яті. У цьому контексті топоніми виступають як конотоніми – мовні одиниці, здатні викликати в читача широку палітру асоціацій: історичних, культурних, політичних, емоційних.

Топонімікон твору виявляється внутрішньо структурованим і багатоплановим: він не лише локалізує події, а й виконує функцію смислового маркера, що окреслює головні теми тексту – пам'ять, війну, втрату, національну самоідентифікацію. Таким чином, топоніми стають важливим художнім засобом реалізації авторського задуму, формуючи реалістичний, емоційно насичений образ війни та сприяючи закріпленню спільного історичного досвіду у свідомості читача.

Перспективу дослідження вбачаємо в подальшому вивченні семантичного потенціалу топонімів та їх ролі у формуванні художньої картини війни.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Вільчинський**, О. К. (2018). *У степу під Авдіївкою*. Харків: Фоліо.
2. **Можарова**, Т. М. (2008). Головні тенденції використання топонімів у поетичному мовленні та їх стилістичні функції (на матеріалі поезій І. Драча). *Вісник Кременчуцького державного педагогічного університету імені Михайла Остроградського*, 5 (2), 184–188.
3. **Можарова**, Т. М. (2011). Стилiстичнi функцiї онiмiї поетичного тексту. *Лiнгвiстичнi дослiдження*, 31, 162–169.
4. **Маруніч**, І. І. (1994). Топоніми в ідіостилі письменника (Автореф. дис. ... канд. філол. наук). Київ: Київський державний університет.
5. **Мельник**, М. Р. (1999). Ономастика творів Ліни Костенко (Дис. ... канд. філол. наук). Одеса: Одеський національний університет імені І. І. Мечникова.
6. **Селіверстова**, Л. І.

(2002). *Ономастикон у поетичному ідіолекті Яра Славутича* (Дис. ... канд. філол. наук). Харків: Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна. 7. **Титаренко, А. А.** (2013). Місце урбанонімів у загальній класифікації онімів. *Філологічні студії. Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету*, 9 (2), 171–180.

REFERENCES

1. **Vilchynskiy, O. K.** (2018). *U stepu pid Avdiivkoiu [In the Steppe Near Avdiivka]*. Kharkiv: Folio [in Ukrainian].
2. **Mozharova, T. M.** (2008). Holovni tendentsii vykorystannia toponimiv u poetychnomu movlenni ta yikh stylistychni funktsii (na materialii poezii I. Dracha) [Main Tendencies of Toponyms Usage in Poetic Speech and Their Stylistic Functions (as evidenced by the poetry of I. Drach)]. *Visnyk Kremenchutskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Ostrohradskoho*, 5 (2), 184–188 [in Ukrainian].
3. **Mozharova, T. M.** (2011). Stylistychni funktsii onimii poetychnoho tekstu [Stylistic Functions of Onymy in Poetic Texts]. *Linhvistychni doslidzhennia – Linguistic Studies*, 31, 162–169 [in Ukrainian].
4. **Marunych, I. I.** (1994). Toponimy v idiostyli pysmennyka [Toponyms in a Writer's Idiostyle]. *Candidate's thesis*. Kyiv: Kyivskiy derzhavnyi universytet [in Ukrainian].
5. **Melnyk, M. R.** (1999). Onomastyka tvoriv Liny Kostenko [Onomastics in the Works of Lina Kostenko]. *Candidate's thesis*. Odesa: Odeskyyi natsionalnyi universytet imeni I. I. Mechnyko [in Ukrainian].
6. **Seliverstova, L. I.** (2002). Onomastykon u poetychnomu idiolekti Yara Slavutycha [Onomasticon in the Poetic Idiolect of Yar Slavutych]. *Candidate's thesis*. Kharkiv: V. N. Karazin Kharkiv National University [in Ukrainian].
7. **Титаренко, А. А.** (2013). Місце урбанонімів у загальній класифікації онімів [The place of Urbanonyms in the General Classification of Onyms]. *Filolohichni studii. Naukovyi visnyk Kryvorizkoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu – Philological Studies: Scientific Bulletin of Kryvyi Rih State Pedagogical University*, 9 (2), 171–180 [in Ukrainian].

Марковська Мар'яна Володимирівна – аспірантка кафедри української мови та славістики Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка; вул. М. Кривоноса, 2, м. Тернопіль, 46000, Україна.

E-mail: mariana.filolog@gmail.com

<https://orcid.org/0009-0005-2698-7151>

Markovska, Mariana – PhD student of the Ukrainian Language Department and Slavic Studies Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University; 2 M. Kryvonos Street, Ternopil, 46000, Ukraine.

Дата першого надходження статті до видання – 15 вересня 2025 р.

Дата прийняття статті до друку після рецензування – 15 жовтня 2025 р.

Дата публікації статті у виданні – 10 грудня 2025 р.

CITATION

ДСТУ 8302:2015: Марковська М. В. Топонімний простір у романі *У степу під Авдіївкою* О. Вільчинського. *Лінгвістичні дослідження*: зб. наук. пр. Харк. нац. пед. ун-ту імені Г. С. Сковороди / гол. ред. Н. В. Піддубна. Харків, 2025. Вип. 63. С. 185–195. DOI: <https://doi.org/10.34142/23127546.2025.63.14>

АРА: Марковська, М. В. (2025). Топонімний простір у романі *У степу під Авдіївкою* О. Вільчинського. *Лінгвістичні дослідження*, 63, 185–195. DOI: <https://doi.org/10.34142/23127546.2025.63.14>